

"Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit."

Megint egy közismert, könnyen átsiklós történet, ami azért nem is annyira egyértelmű. Olvasgatjuk a szentírási szöveget és rá kell jönnünk, hogy nem is annyira befogadók, mint beillesztők vagyunk eddig kialakult Istenképünkbe, Jézus ismeretünkbe próbáljuk beilleszteni a fel-fel kínált újabb és régebbi idézeteket. De keressük azt, hogy az olvasottak éppen most, éppen pont nekünk milyen üzenetet hoznak. Most karácsonykor, amikor írjuk és majdan húsvétkor is.

Kik vagyunk mi ebben a valóságból vett példázatban? Talán csak nem a dúsgazdag ember a hármaskör leple alatt, talán csak nem Lázár, hisz van lakásunk, talán csak nem is a kutyák, hisz embernek születtünk. Hát akkor be kell látnunk pont az vagyunk, aki nincs itt, bár itt kéne legyen. Mi lennénk az ember, a fürdőbeli ember is, aki nincs, hogy a beteget fürdőbe vigye, aki Lázárt bekötözze, aki Lázárt megetesse. Ezért vannak a kutyák Lázár mellett, mert mi nem vagyunk ott, ezért énekeljük, hogy "rá meleget a marha lehel", mert nem vagyunk ott. Mert nem ott vagyunk, ahol lennünk kéne.

Éles szemmel vélelmezzük, hogy a társadalmi olló egyre jobban nyílik, hogy a szakadék egyre átjárhatatlanabb a dúsgazdag és Lázár között itt vagy a túlvilágon, de mit teszünk ellene? Jézus itt nem arról beszél, hogy milyen retentő bűn, ha valaki fényes lakomát ad és tud adni (mert persze ez nem mi vagyunk így felmentésünk lenne), hanem arról beszél, hogy nem vesszük észre azt a feladatot, ami a lábaink előtt hever, mert már annyira természetes, hogy mi is átlépünk rajta.

„Ha akkor, ott az erdőn, az én disznófalkám is úgy viselkedik mint ma az emberi társadalom: rendre az egész falkát fölfalhatták volna a farkasok.” - Wass Albertnél (Az összetartás erejéről), keressétek meg. Ezt olvastuk mi a karácsonyfa alatt, de elgondolkodtató, mit tettek volna a disznók a keresztúton, mit tennék mi? Kinek vagyok én az embere... a legvalóságosabb fizikai valóságban?

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest